

LIBRIS

Zâmbetul curcubeului

Copyright ©2021 Editura Berg

Copyright ©2021 Cosmina Maria Florescu

We know
books

COSMINA MARIA FLORESCU

Toate drepturile de reproducere, integral sau parțial, prin orice mijloace, inclusiv stocarea neautorizată în sisteme de căutare sunt rezervate. Reproducerea se poate face doar cu acordul scris al editurii, cu excepția unor scurte pasaje care pot constitui obiectul recenziilor și prezentărilor.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Florescu, Cosmina

Zâmbetul curcubeului / Cosmina Florescu. - București :

Berg, 2021

ISBN 978-606-9036-84-6

821.135.1

www.edituraberg.ro

e-mail: redactia@edituraberg.ro

ZÂMBETUL CURCUBEULUI

Editura Berg

2021

LIBRIS

We know
books

CUPRINS

Când îmi zâmbește Dumnezeu / 9

Trăiri pe pământ sfânt / 14

Michelangelo / 21

Binecuvântarea

Sfintei Fecioare / 36

Iubirea lui Isus / 44

Transfer între specii / 53

Michael Jackson / 63

CÂND ÎMI ZÂMBEȘTE DUMNEZEU

Întrebări. Am avut tot timpul întrebări. Împletite cu presimțiri, premoniții, intuiție, încredere, speranțe și temeri. Certitudini și pace venite de pe tărâmurî nerecunoscute mie, dar care-mi păreau totuși știute, tărâmurî pe care parc-am fost și parcă nu, simțiri știute, chiar iubite, și totuși câteodată străine și înspăimântătoare.

Între temeri, întrebări, recunoașteri, curiozitate și multă neliniște, am avut întotdeauna un punct în care renunțam la a mai căuta, abandonându-mă în razele unei liniști care îmi acapara mintea, trupul și sufletul. Acel punct era momentul în care priveam un Curcubeu. Complet, abia zărit sau plin de contur, parcă îl simțeam întotdeauna înainte să apară. Privind spre el, se făcea liniște. Liniște în mine și în lumea mea. Ceva îmi spunea că acolo se află răspunsuri pentru toate întrebările mele. Și că nu trebuie să mă grăbesc. Acolo se află tot ceea ce vreau să aflu

și tot ceea ce îmi va oferi pace, liniște și dulceața sentimentului de acasă. Și totuși neliniștile revelează. La fel și întrebările. Parcă mergeam pe o sârmă subțire, parcă eram gata să prind în palmă dezlegarea unui mister, dar dispărea subit. Ca atunci când ți se plimbă prin gânduri o idee ce pare că este, și totuși habar nu ai ce gândești. Mă răzvrăteam eu cu mine și doream ca cineva să stea în fața mea și să îmi răspundă la toate întrebările, să îmi alunge toate temerile, să îmi spună de ce uneori mă simt atât de acasă și uneori parcă mă pierd. Să îmi spună de unde vine pacea mea, cine mi-o dă, dar mi-o și ia. Și de ce mi-o ia? Sau ce fac eu de se risipește pacea atât de repede? Ce forțe blânde, dar atât de ferme, îmi tulbură sufletul și mintea? Cautam mereu pe acest cineva. Mă frământam să aflu oare cine ar putea ști totul, cine m-ar putea înțelege?!

Și L-am aflat. În timp. Pe măsură ce etape și file din viață mi se deapănă ușor și cu răbdare. A fost tot timpul acolo. Acolo, în spatele norilor, proiectându-și zâmbetul cald în perfecțiunea cromatică, în fenomenul ce mie îmi pare o minune, în Curcubeu. Și am înțeles de ce atunci când priveam un Curcubeu mă inunda pacea și liniștea. De ce lăsam garda jos și mă bucuram de simțiri greu de descris. Pentru că pentru mine,

Curcubeul chiar era și este zâmbetul lui Dumnezeu. Zâmbetul cald care mie îmi dă siguranță și pace, născute dintr-o iubire limpede, dreaptă și recunoscută de sufletul meu. Simt că și cu mine, ca și cu oricare dintre noi, Dumnezeu a făcut un legământ. Un legământ prin care ne-a promis că nu ne va lăsa niciodată, legământ pecetluit prin zâmbetul Lui cald, proiectat pe raze de Curcubeu. Și astfel știu că ori de câte ori apare Curcubeul, Dumnezeu ne mai dă câte un semn, pentru ca noi să nu uităm că legământul nu va fi încălcat niciodată. Ne dă speranță, putere și, mai cu seamă, iubire. Ne oferă căldura de acasă, astfel încât noi să descoperim calea spre El și spre divinul din noi. Calea spre înțelegerea a ceea ce trăim, calea prin care mistere complicate devin adevăruri atât de simple, însă atât de copleșitoare.

Și poate că uneori m-am poticnit. Am priceput mai greu răspunsurile. N-am înțeles calea. Și încă mă mai poticnesc. Însă căldura zâmbetului din cer a trimis spre mine solii, îngeri, raze și puteri, s-a trimis pe însuși El, pentru a mă face cumva să înțeleg cât de simple pot fi mecanismele care mă pun în mișcare. Iar eu m-am simțit astfel ocrotită. Și numai atât. Ci m-am simțit iubită. O iubire în fața căreia cad în genunchi,

cu inima plină de o fericire imensă. O fericire mai mare decât tot pământul și cerul, o fericire mai puternică decât toată forța vânturilor și arșița soarelui. O fericire care, de fiecare dată, îmi demonstrează că trăiesc printre minuni și mă ajută să realizez cât de privilegiată sunt, Divinitatea oferindu-mi în dar trăiri și experiențe copleșitoare, ca răspuns la toate întrebările și neliniștile, împlinirile sau dezamăgirile, durerile, bucuriile și fericirile mele.

În urma unei astfel de experiențe mărețe, stăteam și priveam cerul într-o seară liniștită de primăvară. Aveam sufletul plin de bucuria imensă pe care o simțeam de fiecare dată când Dumnezeu era atât de bun cu mine, încât îmi îngăduia să trăiesc experiențe minunate, puternice și copleșitoare. Brusc, am fost cuprinsă de un gând. Un gând neplăcut, care mi-a zdruncinat liniștea. Ce voi face dacă vreodată voi uita toate aceste comunicări, vise, minuni, semne, mesaje, experiențe unice?! Aceste experiențe care m-au ghidat în a descoperi, precaută și uimită, căi spre o abordare spirituală fascinantă și copleșitoare. Dacă se va întâmpla ceva, orice, dacă nu voi mai putea povesti ceea ce am trăit sau nu voi mai avea cui?! Iarăși întrebări, temeri, neliniști... Și astfel, m-am hotărât să

încep să împletesc rânduri, pagini și mici capitole, care, încet-încet, vor forma o cărticică prin care îmi voi asigura toate minunile. Pentru că ce voi așterne în rânduri sunt minunile mele. Comori pe care le port în minte și în suflet. Astfel știu că nu le voi pierde niciodată. Dacă s-ar rătăci prin gânduri, le-aș regăsi în rânduri.